

180 grader

Ur - kurs!

Sagodelen: ”Evighetens dansare”

(Avsnitt för Story-telling)

*Berättelsen om Narren och regnbågen
En saga för barn och vuxna
En resa genom konst, mysterier, helande, galenskap, skratt och glädje
på jakt efter balansen i livshjulet
Copyright © Gunnar Lindh 2005*

Innan Tiden fanns....

Före begynnelsen svävade allt i en gränslös tystnad...
Och denna gränslösa tystnad var Tidens livmoder...

Och alla levande varelser rymdes inuti en enda Tanke
som drev som ett Skepp i denna oändlighet, i det Mörka Ljusets hav...
väntande på att den kosmiska natten skulle lyfta sina slöjor...

Då kallade den Store Anden på sin Son och talade till honom...
”Nu min Son är det tid att förbereda sig för den kommande födelsen...
Detta Universum som skall födas in i Tiden...
ger jag till dig att beskydda... men detta är ett stort ansvar...
därför ger jag dig en samling vänner att hjälpa dig att vakta och värna Livets Hjul...
De tjugoen Fyrvaktarna blir dina medhjälpare och vägledare...

I detta Nya Universum kommer det att finnas mänskliga varelser
och till dessa kommer den fria viljan att bli given...

En dag kommer dock en Tid av förvirring och vilshenhet att råda bland dem...
om än förutsagt i den stora planen... och dessa människor kommer att lämna dig
och gå sin egen väg...
Men allt är förberett för detta och för att ingen skall gå vilse för alltid skall jag ge
dig ytterligare två medhjälpare...”

Den Store Anden öppnade en dörr och ropade:” Tuwanasavi...,Tokpela...,Kom hit!”

Och in i rummet dansade två Gycklare...,en Kvinna och en Man...
”Dessa..., dina Vänner min Son, är bärarna av mitt skratt och min glädje,
från centrum av Livets Hjul till Evighetens yttersta gräns...
De dansar i Orkaner..., i varje storms Hjärta dansar de...
de är ägarna till Allt och Inget..., och de förenar Alla motsatser...,
de är Drottningen, Kungen och Tiggaren på samma gång...
De har kraften från min hand given att genom sin oskyldighet föra förändringens
vindar till vilket hörn av hopplöshet som någonsin kan komma att uppstå...”

En Tystnad utbredd sig innan Han fortsatte...

Dessa tjugoen medhjälpare tillsammans med Tuwanasavi och Tokpela,
är Väktarna för det Mänskliga Livets Hjul...
Och sedan kommer Du att få ytterligare Väktare att komma med
Vinden och Regnet..., att bära Molnen på himlen..., att styra bäckar och floder...,
att sköta Elden..., att bo i Blixten..., att värna Växternas..., Djurens..., och
Mineralernas världar...

Allt detta och mer lägger jag i dina händer min Son...,
tillsammans med Min Kärlek till denna Skapelse...!”
Den Store Anden blev tyst... och Sonen sade:” Min välsignelse till Dig för Allt Du har lagt i
mina händer...Min Eviga Kärlek har du för Alltid...!”Och så föddes Universum och Tiden
började...

Tokpelas farfar kallades ”Kasper den Förskräcklige” för att han var så gränslöst gammal, han var från Tidernas gryning, även från dessförinnan säger somliga.

Hans utseende kan skrämma barn och även somliga vuxna också.

Det sägs att han bor i Den Store Andens bröstficka och hoppar fram så snart som det omöjliga måste vändas upp och ned! När människor och omständigheter blir alltför stela, envisa och rigida, då kommer han och skakar om hela systemet med sin humor och oskyldighet!

Tokpelas farfar visade sig ofta i drömmar för att hjälpa, undervisa och vägleda sitt barnbarn. Det här var ett sådant tillfälle, och året var 1986 (Jordisk tideräkning) och Tokpela satt och funderade över hur han skulle kunna reparera sitt kraschade rymdskepp som nu hade befunnit sig här på Jorden i sexton år.

”Först av allt vill jag berätta för dig om *Maktens Svärd*...”

Det var natt och Tokpelas farfar uppenbarade sig för honom i en dröm.

”För länge sedan var *Maktens Svärd*, som kom från Himlen, givet till en kung i England, för att härska över sitt kungarike med fred och rättvisa!

Han missbrukade dock sin makt och svärdet togs ifrån honom av en trollkarl vid namn Merlin. Svärdet stacks in i en sten med hjälp av trollkarlens magiska kraft och blev omöjligt att rubba förutom av någon med äkta kärlek i sitt hjärta!

Många kraftfulla män misslyckades i sina försök att dra svärdet ur stenen, men en ung pojke vid namn Arthur lyckades och han blev sedermera kung av England.

Strax före sin död, många år senare bad Kung Arthur en av sina riddare, mitt under ett fältslag i brinnande krig, att han skulle kasta tillbaka svärdet i havet, eftersom mänskligheten ännu inte var redo för dess kraft, och så gick svärdet förlorat!”

men, fortsatte hans farfar, ”Det ryms en djupare hemlighet i svärdets historia, dold för mänskligheten. Den påminner om berättelsen om Regnbågen.

Svärdet är en del av din inre värld liksom Kraften.

När Svärdet sitter fast i stenen betyder det att din Kärlek och Andliga Kraft är blockerad, på grund av att du endast ägnar dig åt materiella intressen, som pengar och världslig makt. Då du börjar leva kärleksfullt med ett öppet hjärta så sitter inte svärdet längre fast i stenen, utan dess kraft kan användas för att tjäna världen!”

”Nu, Tokpela... för att leva i människornas värld så måste du bli en av dem för en tid, och det innebär att du måste lyfta slöjorna själv. Den mänskliga världen är som en Spegelarnas Trädgård, millioner speglar, Självreflektionernas speglar, och vet du min sonson, en spegel reflekterar tillbaka bilden från den som tittar i den, och vet den som tittar inte vem han Är eller Vart han är på väg, så ser han bara samma förvirrande bild i spegeln!

Med andra ord, vad du än tror är sant blir din *Verklighet*, och tror du på en illusion, så blir den illusionen din verklighet!

Så, min vän..., undvik att leva i illusioner, du måste flytta på speglarna eller gå bortom dem. Detta kan också vara farligt, eftersom en spegel också är en sköld. Spegelarnas trädgård är full av föreställningarnas speglar, som skyddar människor från det som de inte vill se.

När en spegel går sönder så framträder den *Nakna Sanningen* mitt framför dina ögon som den är. Om du tror att Gud är död, att du är fattig, utan någon som helst kraft eller framtid, så kommer detta att vara din verklighet! *Allting fungerar genom speglarna*... drömmen tonade bort men hade varit så klar och kraftfull att även följande morgon kunde Tokpela fortfarande minnas varenda detalj.

En vecka senare satt Tokpela och såg på sig själv i en liten rund spegel som han höll i handen. Plötsligt fick han en ide! ”Min Farfar säger att det kan vara farligt att förstöra spegeln om du tror att det kan finnas någonting på den andra sidan som du inte vill se? Så, låt mig inte ha sönder den utan jag skall göra ett litet hål i spegeln så att jag försiktigt kan titta in genom det för att se vad som finns på den andra sidan!”

Samtidigt som han tänkte denna tanke så viskade hans förnuftiga och rationella förstånd något helt annat.

” Vilken galen ide! Det är ju fullkomligt heltokigt ! Varför använda en massa tid till något helt meningslöst ! Naturligtvis måste verkligheten på andra sidan spegeln vara precis likadan oavsett om det finns ett hål i den eller inte!!!”

Motstridiga tankar rusade genom hans huvud, men plötsligt hörde han en svag viskning i vinden. ”mirakel... det finns mirakel...”, viskade rösten.

Han kunde inte se varifrån ljudet kunde komma, åt vilket håll han än vände sig, men rösten fortsatte att viska: ” mirakler...”

OK, sade han till sig själv, jag skall göra ett hål i spegeln ändå, oavsett vad mitt förnuft än säger... Tokpela mindes sagorna som berättades för honom när han var liten, och där fanns miraklerna närvarande hela tiden...

Tokpela gick hem, det var nu sent på kvällen men trots detta var han fast besluten att göra jobbet genast. Han gick in i sin lilla verkstad, tog fram en liten bormaskin och en diamanborr. Spegelglas är hårt, men diamanter är hårdare.

Tokpela startade maskinen som med högt varvtal sakta började borra sig in i glaset, samtidigt som han kylde borren med vatten för att inte spegeln skulle gå sönder av värmen som bildades. Sakta och försiktigt borrarade han.

Tokpela kom att tänka på vad hans Farfar en gång berättat för honom om diamanter.

”Diamanter innehåller mirakel... diamanter är fruset Stjärnljus...som väntar likt frön på att få gro... och få sprida sitt ljus vidare...”

Efter femton minuter hördes ett vassare ljud från borren. Tokpela visste av erfarenhet att nu var borren nästan igenom. Han tog det extra försiktigt och efter ett par sekunder var hålet klart. Tokpela stoppade maskinen och tvättade av spegeln som var smutsig av vatten och glasdamm.

”Nu”, sade han till sig själv, ”låt mig titta i hålet om det finns något annat att se?”

Tokpela tittade och skrek till. ” Min Gud...Jag ser ett Hav!!!???”....

Han var fullständigt förbluffad! Han vände åter på spegeln bara för att se att bakom den fanns inget annat än samma rum, samma verkstad, men när han åter tittade i hålet såg han ett vidsträckt hav!

Han försökte lugna sig själv med att säga : ” Nu är det midnatt Tokpela, och du är alldeles för trött, kanske är allt bara en dröm, det är nog bäst att du går och sover nu !”

Tokpela skyndade sig till sängen och sov djupt och tungt ända till följande morgon.

Nästa dag när han slog upp ögonen var klockan redan åtta och solen stod högt på himlen. Det var sommar och fåglarna sjöng i hans trädgård utanför huset. Luften var sval och frisk. Tokpela tog en tallrik och började plocka jordgubbar som växte i en rabatt. Han smakade på de söta bären och började minnas den märkliga händelsen från kvällen innan.

”Helt klart var jag alldeles för trött...” sade han till sig själv, ”för hur kunde det vara möjligt att se ett stort hav i hålet på spegeln?”

Efter att ha ätit sin frukost gick han åter in i sin verkstad för att hämta spegeln och ta sig en ny titt. Och tro det eller ej, men till hans stora förvåning så fanns det vidsträckt havet fortfarande att se genom spegelns hål! ”Min Gud vad är detta???” sade han. ”Låt mig få ta det lugnt ett tag, kanske har jag arbetat alldeles för mycket den sista tiden!”

Varje dag fortsatte Tokpela att titta i spegelhålet och fortfarande efter en veckas tid så fanns bilden av havet fortfarande kvar...

”Vad skall jag göra?” sade han, ”kanske har jag blivit tokig?” ”Jag behöver massor av frisk luft och en promenad på stranden skulle göra mig gott!”

En av de saker som Tokpela älskar är att vandra barfota på en öde strand i stormigt väder, få känna regnet och vinden mot sin nakna hud. Att få se Den Store Anden sträcka ut sina armar över himlen i blixstens skådespel. Ett stort drama att skåda, spelat av naturens krafter...

Detta var just en sådan dag då Tokpela vandrade längs stranden och lyssnade till det stora havets rytande. Saltdränkt skum från vågorna fyllde luften och blandades med regnet. Tokpela kände sig lycklig inombords. Ända sedan tidiga barnsben har han känt sig trygg bland naturens krafter...

Han satte sig ned på en sten som låg på stranden och tog upp sin runda spegel ur fickan. ”Men vad?!!!” ropade han ut högt. När han tittade i hålet i spegeln var mörker det enda han kunde se. Han tittade igen, mycket noggrant och kunde då urskilja en liten svag ljuspunkt långt borta i detta mörker. Men utanför spegelhålet runt omkring honom på alla sidor fanns bara oceanen, stranden, vinden, regnet, stormen, blixterna och åskans mullrande...

Uppenbarligen..., tänkte han..., så existerar två världar sida vid sida i samma tid...
En fantastisk tanke...

Han tittade åter in i hålet i spegeln, och denna gång föreföll det sig som om den svaga ljuspunkten hade kommit något närmare... Tokpela reste sig upp och fortsatte sin vandring längs stranden. Plötsligt snubblade han till på en liten sten i sanden, spegeln föll ur hans hand och krossades i hundratals bitar mot en annan sten, och i samma ögonblick förändrades hela världen!

Det var nu svart natt runtomkring honom, en stor stilla tystnad...med en lysande stjärnhimmel ovanför hans huvud, borta var stormen, vinden, regnet och vågorna... men han befann sig fortfarande på stranden...

När Tokpela tittade ut över det mörka vattnet såg han samma svaga ljus i fjärran som han sett i spegeln innan den krossades...och ljuset närmade sig långsamt...

Efter en stund såg det ut som om ljusets källa var ett fyrtorn, men fyrar står stilla, och detta ljus rörde på sig...?

Efter en halvtimme såg han vad det var. Det var verkligen ett stort fyrton, men det satt monterat längst fram i fören på ett stort oceangående skepp, ett lastfartyg!
Han hörde ljudet då motorn slog back och skeppet stannade upp några hundra meter utanför stranden framför honom.

Den absoluta tystnaden sänkte sig åter. Det enda som plötsligt hördes var kättingljudet av järn mot järn då fyra stora ankare släpptes i havet från skeppet.
Tokpela kunde inte se någon besättning ombord på skeppet, endast en ensam man som satte en livbåt i vattnet.

Mannen klättrade ner i livbåten på en repstege som hängde utmed fartygssidan, satte sig ned och började ro mot stranden.
När den lilla båten stannade upp mot sandbotten gick Tokpela fram till mannen och gav honom en hjälpande hand att komma iland.

”Stort tack!” sade mannen, ”Nu är mitt uppdrag över, livbåten är din, välkommen ombord!”
Innan Tokpela hunnit så mycket som att öppna munnen var mannen plötsligt som uppslukad av nattens mörker och fullständigt borta.
Tokpela kände sig verkligen som en Narr där han stod ensam på stranden med den lilla livbåten framför sig.

Han hade massor av obesvarade frågor som han aldrig fick möjlighet att fråga mannen innan han försvann. Vem var han? Vad är det för ett skepp och varifrån kommer det? Vart är det på väg? Varför var han inbjuden?
Inga svar syntes dock på dessa frågor. Tokpela kände sig lite förvirrad, men han mindes orden från en av sin bästa vänner: ”Lita på dina drömmar och visioner!”
Så..., han satte sig i livbåten och började ro ut mot skeppet.

När han kom närmare såg han i månljusets sken skeppets färger. Skrovet var målat i regnbågens alla färger, men styrhyttsbyggnaden i fartygets akter var vit och reste sig fem våningar över däck.
Väl framme vid fartyget klättrade han upp för repstegen och strax stod han på däck.
Han såg sig omkring från båtens för till akter och uppskattade den totala längden till mellan femtio och sextio meter. I skeppets för reste sig ett cirka tolv meter högt fyrton.

Tokpela såg ett dämpat ljus inifrån styrhytten men fram till nu hade inte en endaste varelse visat sig.
Plötsligt skakade skeppet till när motorn åter startade och han hörde än en gång kättingrassel när de fyra ankarna lyftes ur havet. Skeppet gjorde en 180 graders sväng och styrde åter ut på oceanen.
Allt tycktes ske fullkomligt automatiskt, även lanternljusen slogs på, men han såg fortfarande inte enda person i styrhytten

Han fortsatte att se sig omkring. Tre meter ovanför huvuddäcket fanns en mycket stor slät yta av glas, som vid närmare anblick visade sig vara en jättelik solfångare för elektricitet.
Uppenbarligen var skeppets drivkälla elektricitet, för motorn gick mycket tyst, endast ett svagt vinande hördes och skeppet hade inte heller någon skorsten.
På fartygsdäcket fanns fyra lastrumsluckor som var omsorgsfullt tätade och låsta med stora hänglås. Alla dörrar till kommandobyggnaden var också låsta. Tokpela bestämde sig för att klättra upp på femte däck, det högsta för att se om han kunde hitta någon där.

I samma ögonblick som han nådde femte däck frös blodet i hans ådror till is!
För tro det eller ej, utanför styrhytten låg en jättelik tiger på vakt! Den största tiger som Tokpela någonsin sett.

Det verkade som om tigern hade väntat på honom för den hade huvudet lyft och blicken var vaksam. Tokpelas fötter var som fastspikade till golvet!

Den stora katten började tala till honom på ett tyst telepatiskt språk. ”Var inte rädd min vän: Jag är väktaren på detta skepp. Du är mycket välkommen hit, vi har väntat länge på dig. Det här skeppet kommer att föra dig till *Narrens ö*, det är dess destination för tillfället. Resan kommer att ta ungefär en vecka i anspråk, så under tiden är du välkommen att utforska fartyget i sin helhet, för det är så att säga en *Vision-Quest*, hemligheten med detta skepp. Det enda jag kan hjälpa dig med när det gäller detta är att ge dig den första av totalt sju stycken nycklar, kallad *Narrens nyckel*, men vart den leder måste du lista ut själv. Nyckeln hänger i mitt halsband, jag har mina instruktioner!” sade tigern.

”Instruktioner från vem?” , tog Tokpela mod till sig och frågade.

”Från *Merlin!*” , blev svaret

Aha, så det var Merlin som rodde in med livbåten till stranden... , tänkte Tokpela, nu tror jag att jag börjar förstå... , och med darrande händer lossade han försiktigt nyckeln från den stora tigerns halsband. När han åter gick ned till huvuddäcket igen såg han för första gången en skylt med fartygets namn och hemmahamn. Där stod: *Det Inre Barnets Ande*, hemmahamn: *Regnbågens slut...*

Nu var Tokpela säker, nu visste han i djupet av sitt hjärta att detta verkligen var ett magiskt skepp, på en mystisk resa full av magi.

Nu var han fast besluten att utforska skeppet från för till akter, i alla dess utrymmen som tigern hade uppmanat honom att göra. Tokpela gick runt och provade nyckeln i alla möjliga lås utan resultat, tills han slutligen kom till en lastlucka i fartygets för. På luckan satt en skylt och på den stod det skrivet: *Kompostrum...*

Kompostrum?... , den enda nyckel han fått ledde till ett kompostrum, ett rum där allt fartygets avfall slängs, ett sop-rum! Vad kunde nu detta betyda?

Tokpela kände sig något förvirrad, men vad skulle han göra, detta var den enda plats där han kunde börja sitt letande.

Just som han skulle öppna dörren fick han syn på ett skämt som någon skrivit på luckan, det stod: *Gamla filmer visas här!*

I samma ögonblick som luckan gled upp tog Tokpela ett steg bakåt! Stanken som slog emot honom var fruktansvärd! Han tittade ner i lastrummet och såg en smal stega som ledde ner i mörkret...

Trots sin rädsla för mörkret, den vidriga lukten och det okända, så mobiliserade Tokpela allt sitt mod och började klättra ned på stegen.

”BANG!” plötsligt och utan förvarning så slog dörren ovanför hans huvud igen och allt blev kolsvart omkring honom! Tokpela försökte öppna luckan igen men den satt stenhårt fast...

”Vad skall jag nu ta mig till??? Jag är fångad som en råtta i en bur!” skrek han ut i mörkret!

Plötsligt hördes ett ihåligt skratt i mörkret! ” Allt sker genom speglarnas magi! Ha, ha, haaa...! Om du tror att världen är en rutten plats och att du själv är utan makt och kraft att göra något åt din situation, så kommer detta att vara din verklighet tills du en dag bestämmer dig för något annat...! ha, ha, haaa.....! Rösten dog bort. ”Farfar Kasper, är Du här??!” ropade Tokpela ut i största förvåning.

”Vad trodde du?”, svarade rösten, ” men att förändra din uppfattning kan ibland innebära att du måste frigöra dig ifrån *gifterna* i ditt liv.....,*giftiga känslor, giftiga förhållanden.....,*

Nu började Tokpela förstå vad hans Farfar menade, och han kom ihåg sin dröm med samma ord. ” *Allting fungerar genom speglarnas magi!* ” Illusioner kan verkligen bli fruktansvärt smärtsamma fällor!

Hans Farfars röst fortsatte:” Människor är ofta rädda att röra *livets komposthög*, de kan säga, den här skiten tillhör inte mig, och sedan kan de kasta skiten i ansiktet på sina bröder, eller också kan de kasta den på vemsomhelst de möter! Giftigt avfall som till exempel självömkan, svartsjuka, avundsjuka, fördömanden...etc, men min sonson, kompost innehåller också en stor kraft när förruttnelsens process är över! Läg den i din trädgård och du kommer att få en god skörd i framtiden! I djupet av ditt hjärta vet du vilken kompost som tillhör dig, och vilken som tillhör din broder. *Lägg ditt eget avfall i din egen kompost!*”

När Tokpela såg sig om ännu en gång i mörkret, tyckte han sig skönja en svag reflektion av ljus några meter bort. Han fann en tändsticksask i sin ficka och tände en sticka.

Nu såg han vad det var som blänkte i mörkret, det var en vacker diamant, en stor diamant och den var infattad i en silverhållare. En silvertråd satt fast i hållaren, som fortsatte genom rummet och försvann in i väggen. Tändstickan slocknade och han tände en ny.

I lågans sken såg han strax under diamanten en krok på väggen, och i den hängde två stycken nycklar. På nycklarna var det instansat *lastrum nummer 1!*

Tokpela tog nycklarna i sin hand precis när den andra tändstickan slocknade!

” Nu, försök att öppna luckan ovanför ditt huvud igen!” Det var hans Farfars röst som talade igen. Han gjorde som rösten sagt, och till sin stora förvåning kunde han öppna dörren igen utan minsta ansträngning. Åter igen stod Tokpela på skeppets huvuddäck i den stjärnkla natten. ” Käre Gud...vilken natt...!” utbrast han.

Den här gången hade han inga som helst problem att finna lastrum nummer ett. Det fanns bara ett fåtal meter från platsen där han stod. Lastluckan var låst med två hänglås.

Tokpela öppnade luckan och såg en strömbrytare på väggen alldeles innanför.

Han knäppte på den och i samma ögonblick flödade hela lastrummet av ljus.

Tokpela klättrade ned på en stege och tittade sig omkring. Det var ett stort förråd som rymde nästan allt han kunde tänka sig. Olika råmaterial som järn, trä, cement, alla slags livsmedel, fröer, utsäden, kläder, verktyg... ja, allt som du kan tänkas behöva i livet...

Nu var han dock väldigt hungrig och trött. Han satte sig ned och öppnade en burk med bönor, och hittade även teblad samt vatten och lagade till ett enkelt kvällsmål på ett spritkök som han också hittat.

Efter maten hittade han några filter och gjorde iordning en sovplats nere i lastrummet.

Just innan Tokpela skulle sluta sina ögon, så såg han uppe i taket, på undersidan av huvuddäcket, en tunn silvertråd som löpte tvärs igenom rummet. Den såg ut som samma silvertråd som han såg försvinna in i väggen i kompostrummet. Utan problem somnade han.

Nästa morgon när Tokpela vaknade såg han ännu flera saker i lastrummet som han inte lagt märke till kvällen före. Handdukar, tandborstar, tandkräm och tvål. Han beslutade att tvätta av sig lite innan han tog itu med sin nya dag.

Just som han skulle släcka lyset till lastrummet såg han ytterligare två nycklar som hängde på en krok alldeles bredvid ljusknappen, han stoppade ner dem i sin byxficka och steg upp på däck. Det var en strålande vacker dag, en lätt vind blåste och solen stod redan högt på himlen.

Nu kände sig Tokpela inte det minsta rädd längre trots att han befann sig på detta mystiska fartyg och sin märkliga resa. Han njöt helt och fullt av varje ögonblick. ”Nu är det dags att titta in i nästa lastrum!” sade han.

Tokpela behövde inte ens tända ljuset den här gången, för solens strålar strömmade ner och lyst upp lastrummet fullständigt. Han klättrade ner på en ny steg. Det här rummet var fullt av stora lådor, var och en omkring fyra meter lång, hundratals av dem... Tokpela läste på märkningen på en av lårarna och där stod: *Libbåtsbyggsats*.

Han såg också många lådor med penslar och tunnor med tjära i samma rum.

På en vägg fanns en skylt med en vacker bön om tillit och oskyldighet.

Även i detta rums tak fanns en silvertråd som löpte från ena väggen till den andra och även här hittade Tokpela ytterligare två nycklar som han tog hand om varefter han stängde lastluckan efter sig.

Det var nu dags att öppna hänglåsen till det sista lastrummet och även detta rum lystes upp av solens ljus. När han klättrade ner på stegen den här gången fann han till sin förvåning att detta lastrum fyllde hans öron med den vackraste musik. Helt fantastisk musik flödade oavbrutet och Tokpela kände sig helt lycklig av att lyssna till den...

I övrigt så fylldes ungefär halva rummet av två jättelika batterier, och en stor kabelhärva löpte från batterierna upp till solfångarna på däck ovanför. Uppenbarligen så lagrades skeppets elkraft i detta lastrum. Han såg också några lådor med mindre batterier och en liten solpanel för laddning av dessa. Det såg ut att vara något slags reservsystem.

Vidare fanns också en låda med plasttuber som liknade stearinljus till form och storlek och Tokpela läste på etiketten: *Nödljus, fungerar tryggt i explosiv atmosfär, och även under vatten*.

Han var verkligen förvånad, vad fantastiskt! Tokpela tog ett ljus och stoppade i sin ficka. Silvertråden som han sett i alla tidigare lastrum löpte också här tvärs genom rummet, men utan att vara ansluten någonstans.

Nu hade Tokpela allt som allt sju nycklar i sin hand, men trots detta så hängde i detta rum ytterligare tre stycken till! Nu var han verkligen nyfiken att se vad som stod på dessa, eftersom han redan hade öppnat alla lastrummen med de sju nycklar han hade.

Den första hade inskriptionen *Dödens Rum*, den andra nyckeln *Fängelset* och på den tredje stod det skrivet *Regnbågens slut!*

Tokpela hade inte den minsta aning om vart dessa mystiska nycklar gick, men han tog särskilt väl hand om dem och knöt fast dem i ett snöre som han hängde runt sin hals. Han kom plötsligt att tänka på en sak. De tre lastrummen var alla målade i olika färger. Det första rött, det andra gult och det tredje var blåmålat!

När han stod på däck så lade han märke till ytterligare en sak, över hela dess längd, med början i skeppets för var ett stort träd målat. Trädets rötter började i kompostrummet. Stammen sträckte sig längs hela däck, och grenarna sträckte sig upp ända till kommandobyggnadens översta våning.

Än en gång kände Tokpela på den nedersta dörren och fann till sin förvåning att den var inte längre låst. Han gick in genom den och längst bak till maskinrummet. Motorn var som han tidigare trott elektrisk, den arbetade tyst och jämt. Bredvid motorn fanns en stor länspump för havsvatten.

Tokpela fortsatte uppåt i fartygets bakre byggnad. Han såg hytter för besättningen, matsal, rum för service och underhåll, och så vidare..., men ännu inte en endaste mänsklig varelse.

Han steg in i ett annat märkligt rum med fantastiska ting. Nedifrån golvet så kom samma silvertråd in som han sett löpa genom hela skeppet med sin början hos diamanten i kompostrummet. Detta rum var fyllt av flera stora kristaller och silvertråden som kom upp genom golvet slingrade sig runt dessa kristaller och fortsatte från den ena till den andra tills den slutligen försvann genom rummets bakre vägg.

Rummet glänste och glittrade av skönhet!

I rummets bakre vägg fanns en dörr och Tokpela öppnade den. Då får han se något av det vackraste och mest storslagna han sett i sitt liv! En enorm, ja verkligen enorm jättekristall av *Akvamarin!* Kristallen befann sig mitt i kommandobyggnadens centrum och den sträckte sig genom tre våningar på höjden. Som en enorm reaktor av skönhet inuti skeppet!

Silvertråden var spunnen runt denna kristall också, åtskilliga varv och försvann sedan upp genom taket till det översta däck! Tokpela kände sig lycklig i djupet av sitt hjärta och oändligt tacksam över att fått skåda detta mysterium.

Nu klättrade han åter upp på översta däck och han var inte längre rädd för den stora Skeppskatten, fartygets väktare. Han gick in i styrhytten och det var precis som han trott, båten var fullständigt automatiskt navigerad. Allt var redan förprogrammerat av någon från någonstans... men vem...?

Tokpela gick ut ur styrhytten och klättrade upp på dess tak. Däruppe, på skeppets högsta punkt satt en gyllene antenn, formad som en lotusblomma..., sträckande sina kronblad i alla Universums riktningar..., liksom strävande att nå oändligheten..., och i lotusens centrum reste sig silvertråden som avslutades med en diamant infattad..., likt ett pistillmärke i en blommas mitt... Han kände på lotusblomman, och sannerligen den var gjord av äkta guld!

Det var så vackert, verkligen vackert, detta....., Nu fann han tillslut ordet som han letat efter så länge....., *Antennsystem!* Ett Antennsystem som förenade hela Universum med kompostrummet, skruvades och snurrades sig självt genom hela skeppet och runt alla dessa underbart vackra kristaller som han sett! Det största mysteriet..., tänkte Tokpela.

Ännu en dag led mot sitt slut. Tokpela var mycket trött, ja nästan lyckligt utmattad av allt han upplevt under dagen, och han somnade där han befann sig med sitt huvud lutat mot den stora tigerns varma kropp och mjuka päls.

Efter en veckas tid som tigern hade sagt såg Tokpela en liten ö vid havets horisont. ”Nu,” sade den stora tigern med sitt ordlösa telepatiska språk, ”är det tid för mig att lämna dig ensam på *Narrens ö*! Jag kommer dock inte att lämna dig tomhänt, för du kommer att få allt material och alla verktyg som behövs för att bygga din egen *livbåt*! Kom ihåg att jag menar verkligen *Liv*-båt..., inte någon räddnings-båt, utan en båt för ditt *Livs* fortsatta resa. Du måste bygga båten med dina egna händer och fortsätta din färd *ensam*. Jag kommer också att ge dig alla livsmedel och vad övrigt du behöver. Till sist, kom ihåg att även när jag är försvunnen, och du inte längre kan se detta skepp, så finns vi alltid nära och du kan kalla på mig närhelst du behöver.!”

”Jag vet inte vad jag skall säga eller hur jag skall tacka dig efter allt du gjort för mig!”, sade Tokpela till sin vän.

Några timmar senare stod han ensam på *Narrens ö*, med alla sina gåvor, redo att fortsätta av egen kraft. Han såg fartyget försvinna vid horisonten, och i sitt hjärta kände han sig både sorgsen och lycklig på samma gång...

Tokpela tittade på solen och förstod att det bara återstod några timmar tills den skulle gå ned. En av gåvorna från skeppet var ett litet tält, han började med att sätta upp det och hann också med att laga en god kvällsmåltid innan mörkret sänkte sig över ön.

Nästa morgon vaknade Tokpela tidigt när solens första strålar lyste in genom tältduken, det var omöjligt att sova längre och han kände sig full av kraft och livsenergi och beslutade att börja dagen med en rundvandring på den lilla ön i den tidiga morgonen.

Narrens ö, är ingen stor ö, den är ungefär 300-400 meter lång och grovt räknat 100 meter tvärs över. Det är en klipp-ö, med en del mindre träd och buskar längs öns mittlinje.

En vindpinad ö, likt en vaktpost i den stora oceanen.

Öns högsta punkt befinner sig ungefär tjugo meter över havsytan. På många ställen finns mindre pölar, där regnvatten alltid stannar kvar och dessa vattensamlingar gör det möjligt för alla grodor som bor på ön att kläcka sina ägg. Det bor massor av grodor överallt.

En del underbart vackra sällsynta orkideer sprider också sin doft över ön.

Det mest underliga på *Narrens ö*, är ett *kraft-träd*, som står helt ensamt på den sydvästra änden av ön, (ön sträcker sig i sydvästlig till nordostlig riktning) som en *krigare*, beredd att möta vilken utmaning som helst. Trädet är en björk, men av en art som är ovanlig i detta område. Normalt växer arten i mycket nordliga och kalla bergstrakter och fjällområden. Björken är uppenbarligen mycket gammal, men trots det inte speciellt hög, ungefär tre meter bara, med en liten mycket kompakt krona med små blad.

”Du påminner mig om en fredlös!” sade Tokpela till trädet. ”Varje år måste du ensam möta åtskilliga orkaner, men trots detta är du full av styrka och tillit!” Han smekte trädets släta vita bark. ”Min vän, jag älskar dig!”, sade han.

På öns motsatta ände i nordost finns en *kraft-ring* av stenar och i mitten av denna ett ganska stort träd. Inte väldigt stort, men stort i förhållande till de andra träden som finns.

Det är ett träd av arten sälg, med en stor vid krona och många grenar som börjar tämligen nära marken. Området inuti stencirkeln är som en liten oas av frid och är täckt av mjukt gräs.

Detta träd ligger i en liten vindskyddad sänka strax nedanför öns högsta punkt.

Att vandra ett varv runt hela *Narrens ö* längs stranden tar ungefär en halvtimme.

Efter att ha återvänt till sin tältplats och fått sig en frukost, var Tokpela fast besluten att börja bygga sin egen lilla båt. Han öppnade lådan han fått och fann bland annat en mycket bra byggbeskrivning tillsammans med en ritning.

Efter vad Tokpela kunde bedöma så borde hela arbetet ta ungefär en månad att genomföra om han arbetade varje dag.

Den färdiga båten skulle bli 4,7 meter lång och 1.4 meter bred enligt ritningen. Bland byggmaterialet fanns både en mast och segelduk också.

Varje dag som följde steg Tokpela upp tidigt och arbetade med sitt båtbygge tills solen gick ned. Det var mycket jobb att göra, men det var ett roligt arbete och han var glad att han fått alla verktyg som behövdes för bygget.

En månad senare var båten färdigbyggd som han trott, och det enda jobbet som återstod var att måla hela skrovet in och utvändigt med tjära för att skydda det mot väder och vind.

Tjära är tillverkad av hartsen i tallens rötter och bränns i en speciell process. Den är mörkbrun till färgen och har en ovanlig men tilltalande lukt.

Två dagars arbete gick åt för att göra jobbet eftersom tjära måste målas på i många omgångar ända tills träet är fullmättat och inte suger upp mer.

När detta jobb var färdigt måste Tokpela vänta i ytterligare några dagar för att tjäran skulle torka och den tiden använde han till att sy båtens segel.

Materialet var bomullstyg, och han började med att rita upp seglets form enligt ritningen.

Därefter var det dags att klippa ut det och börja sy för hand runt seglets tre sidor.

På två av sidorna sydde han in ett tunt rep som förstärkning, dels längs masten, men även på seglets nederkant.

Fem dagar senare var precis allting klart, Tokpela hade då även monterat ett roder på båten.

Han var lycklig och stolt över sig själv att han lyckats så väl med detta jobb när han såg resultatet och han firade med att laga ett alldeles speciellt kvällsmål.

